

Białystok, dnia 15 lutego 1946 r.

BIAŁOSTOCKI

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

№ 2.

T R E Ś Ć :

DZIAŁ URZĘDOWY:

	Str.
Poz. 13 — Pismo okólne Ministra Administracji Publicznej z dnia 13 lutego 1946 r. w sprawie zwalczania szkodnictwa leśnego	20
14 — Okólnik Nr. 1 Biura Prezydialnego Krajowej Rady Narodowej z dnia 9 stycznia 1946 r. w sprawie stosunku przewodniczących wojewódzkich i powiatowych rad narodowych do wojewodów i starostów	20
15 — Okólnik Nr. 12 Wojewody Białostockiego z dnia 4 lutego 1946 r. w sprawie zwalczania przestępstw skarbowych	21
16 — Okólnik Nr. 16 Wojewody Białostockiego z dnia 7 lutego 1946 r. w sprawie rejestracji cywilnych obywateli ZSRR	21
17 — Okólnik Nr. 18 Wojewody Białostockiego z dnia 14 lutego 1946 r. w sprawie zakazu meldowania obywateli sowieckich na stały pobyt oraz zakazu zatrudniania wymienionych obywateli w Polsce	22
18 — Ogłoszenie Wojewody Białostockiego z dnia 16 stycznia 1946 r. w sprawie czasów ochronnych dla zwierząt łownych na r. 1946.	22
19 — Okólnik Nr. 15 Urzędu Wojewódzkiego Białostockiego z dn. 7 lutego 1946 r. w sprawie zaopatrzenia urzędów stanu cywilnego w przepisy oraz księgi	23
20 — Scalenie gruntów	23

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Ogłoszenie Urzędu Wojewódzkiego Białostockiego o zaginięciu pieczęci	24
Zgłoszenie o zagubieniu dokumentów	24

PRZEDRUKI:

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji	25
---	----

DZIAŁ URZĘDOWY

13.

PISMO OKÓLNE

Ministra Administracji Publicznej

z dnia 13 lutego 1946 r.

w sprawie zwalczania szkodnictwa leśnego.

Do

Ob. Ob. Wojewodów.

Wobec wielkich rozmiarów dewastacji i kradzieży leśnych rozporządzeniem z dnia 21 listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 327) zostało wprowadzone na okres czasu do dnia 30 listopada b. r. przyśpieszono postępowanie karno-administracyjne w sprawach dotyczących szkodnictwa leśnego (część I rozdział II ustawy z dnia 14 kwietnia 1927 r. o szkodnictwie leśnym i polnym — Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 224).

Zgodnie z przepisami art. 53 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 roku o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365), wprowadzenie postępowania przyśpieszonego powoduje, że:

1) terminy, przewidziane dla złożenia żądania skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego i wniesienia sprzeciwu przeciwko nakazowi karnemu, ulegają skróceniu do trzech dni,

2) orzeczenia nie doręcza się, ogłoszenie orzeczenia zastępuje jego doręczenie,

3) sądy wyznaczają rozprawy na czas nie późniejszy niż 14 dni, a jeżeli oskarżony i świadkowie mieszkają w siedzibie sądu — nie później niż 7 dni,

4) zachowanie przepisów o terminach między doręczeniem wezwania oskarżonemu a dniem rozprawy głównej nie jest obowiązkowe,

5) grzywny, wymierzone nakazem karnym lub orzeczeniem administracyjnym, są natychmiast wykonalne.

Powiatowe władze administracji ogólnej winny również jak najszybciej rozpatrywać wszelkie sprawy o szkodnictwo leśne oraz szybko egzekwować nałożone kary.

Wobec ogłoszenia prawie jednocześnie z cyt. rozporządzeniem dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. o podwyższeniu grzywnien, kar pieniężnych, kar porządkowych oraz nawiązek (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 312) — uzyskały władze administracyjne możliwość wymierzania za szkodnictwo leśne grzywnien, dostosowanych do obecnych stosunków gospodarczych. Ponieważ kara pieniężna nie zawsze jest wystarczającym środkiem w stosunku do niektórych jednostek, należy orzekać w miarę potrzeby, w szczególności w sprawach o wyrąb i zabór drzewa z cudzego lasu (art. 6 ustawy o szkodnictwie leśnym i pol-

nym), karę aresztu w wysokim wymiarze jako karę zasadniczą, a to niezależnie od nawiązki przewidzianej w art. 13 ustawy.

Oczywiście przy wymiarze kary należy mieć każdorazowo na względzie obowiązujące w zakresie orzecznictwa karno-administracyjnego przepisy art. 54 i 56 k. k., t. j. zwracać uwagę na **pobudki** i sposób działania sprawcy, jego **rozwój umysłowy**, charakter, poprzednie życie i **stosunki majątkowe** i stosunek do pokrzywdzonego (aktualne dla lasów prywatnych).

Administracja lasów jest w możności przeciwstawić się sama skutecznie niszczeniu lasów. Dlatego też proszę Ob. Ob. Wojewodów o zapewnienie w porozumieniu z władzami administracji lasów i organami M. O. jak najdalej idącej pomocy i współdziałania w tym zakresie podległych sobie władz administracji ogólnej i samorządu terytorialnego.

Pismo okólne z dnia 22. XI. 1945 r. L. IV 17014/45, z uwagi na regulowanie unormowanych nim kwestii w niniejszym zarządzeniu, traci moc obowiązującą.

MINISTER

(—) **Dr. Wł. Kiernik**

14.

OKÓLNIK Nr. 1

Biura Prezydialnego

Krajowej Rady Narodowej

z dnia 9 stycznia 1946 r.

w sprawie stosunku przewodniczących wojewódzkich i powiatowych rad narodowych do wojewodów i starostów

Wskutek zachodzących często rozbieżności i wątpliwości na temat wzajemnego stosunku wojewodów, starostów i przewodniczących terenowych rad narodowych — Biuro Prezydialne podaje do wiadomości stanowisko Prezydium Krajowej Rady Narodowej w tej sprawie:

Wojewoda, zgodnie z art. 9 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 19. I. 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 80 poz. 555 — 1936 r.) występuje w dwojakim charakterze, a mianowicie:

- 1) jako przedstawiciel Rządu,
- 2) jako szef administracji ogólnej II instancji.

W związku z tym podwójnym charakterem wojewody, zmienia się jego stosunek do przewodniczącego wojewódzkiej rady narodowej.

Wojewoda, występujący w charakterze przedstawiciela Rządu, w myśl art. 10 tegoż rozporządzenia,

ma wyłączne prawo i obowiązek reprezentowania Rządu przy wszystkich uroczystych wystąpieniach, a w związku z tym przysługuje mu przywilej honorowego pierwszeństwa przed przedstawicielami władz lokalnych w ogóle, a więc i przed przewodniczącym wojewódzkiej rady narodowej.

W codziennej jednak pracy władze administracji ogólnej II instancji są poddane kontroli i nadzorowi wojewódzkich rad narodowych, zgodnie z dekretem z dn. 21. VIII. 1944 r. o trybie powoływania władz administracji ogólnej i art. 28 ustawy o radach narodowych.

Z tego też względu koniecznym jest, by władze wojewódzkie uwzględniały wyżej wskazany charakter rad narodowych w stosunkach z przewodniczącymi wojewódzkich rad narodowych i z reprezentacjami prezydentów wojewódzkich rad narodowych i z przewodniczącymi terenowych rad narodowych.

Podane powyżej uwagi odnieść należy odpowiednio do stosunku starosty do przewodniczącego rady powiatowej.

Wicedyrektor Biura Prezydialnego
Krajowej Rady Narodowej

(—) Mgr. Kazimierz Biskupski

15.

OKÓLNIK Nr. 12

Wojewody Białostockiego

z dnia 4 lutego 1946 r.

w sprawie zwalczania przestępstw skarbowych — współdziałania władz administracji ogólnej i samorządu terytorialnego.

Do

Naczelnika Wydziału Samorządu Urzędu Wojewódzkiego Białostockiego, Obywateli Starostów Powiatowych i Prezydenta m. Białegostoku.

W myśl postanowień art. 243 prawa karnego skarbowego z dnia 3 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 581) władze cywilne tak rządowe, jak i samorządowe są obowiązane udzielać władzom skarbowym pomocy w akcji zwalczania przestępstw skarbowych. W szczególności władze samorządowe, dowiedziawszy się o popełnieniu przestępstwa skarbowego, mają obowiązek donieść o nim władzy skarbowej i poczynić w miarę możliwości potrzebne kroki, aby zabezpieczyć dowody i przedmioty przestępstwa oraz unie możliwić ucieczkę przestępcy.

Jednakże, jak wynika z zawiadomienia Ministra Skarbu, w wielu miejscowościach władze gminne i organy gromadzkie nie tylko obowiązków tych nie spełniają, ale nawet utrudniają walkę z przestępstwami skarbowymi. Zdarzyły się wypadki, że organy samorządowe zawiadomiły osoby, trudniące się potajemnym gorzelnictwem i handlem samogonem o przybyciu na teren gminy

władz kontroli Skarbowej, co dawało przestępcom możliwość zatarcia śladów przestępstwa. Tego rodzaju postępowanie stanowi rażące naruszenie obowiązków służbowych i posiada wszelkie cechy przestępstwa karnego.

W związku z powyższym, powołując się na pismo okólne Ministra Administracji Publicznej L. dz. IV. 18999/45 z dnia 15 stycznia 1946 r., proszę Ob. Ob. Naczelnika Wydziału Samorządu Urzędu Wojewódzkiego Białostockiego, Starostów Powiatowych Województwa Białostockiego, oraz Prezydenta m. Białegostoku o wydanie właściwych zarządzeń podległym władzom administracji ogólnej i samorządu terytorialnego, w szczególności zaś o pouczenie ich o obowiązkach, wynikających z przytoczonych na wstępie przepisów art. 243 prawa karnego skarbowego z zaznaczeniem, że winni naruszenia tych obowiązków względnie udzielenia pomocy przestępcom będą pociągani w zależności od kwalifikacji czynu do odpowiedzialności dyscyplinarnej lub dyscyplinarnej i karnej.

WOJEWODA
Stefan Dybowski

16.

OKÓLNIK Nr. 16

Wojewody Białostockiego

z dnia 7 lutego 1946 r.

w sprawie rejestracji cywilnych obywateli z ZSRR.

Do

Obywateli Starostów Powiatowych i Prezydenta m. Białegostoku.

W związku z pismem Nr. 12 z dnia 9 stycznia 1946 r. Przedstawiciela Rządu ZSRR Ministerstwo Ziemi Odzyskanych zarządza co następuje:

Do dnia 10 marca 1946 r. na terenie powiatu (miasta) musi być dokonana rejestracja cywilnych obywateli ZSRR., którzy przybyli na teren powiatu w czasie okupacji jako wysiedleni z terenów ZSRR., bądź też zbiegli z transportu do Niemiec albo z niewoli.

Zarejestrować należy następujące dane: 1) nazwisko, 2) imię, 3) imiona rodziców, 4) rok urodzenia, 5) dokładny adres zamieszkania w Rosji (w dniu 1. IX. 1939 r.), 6) data przybycia pod obecny adres, 7) dokładny adres obecny.

Rejestrację należy przeprowadzić przy pomocy ogłoszeń publicznych oraz organów samorządowych — przez Zarządy Miejskie i Gminne, Sołtysów i właścicieli (dzierżawców), albo administratorów domów przy ewentualnej współpracy Organów Milicji Obywatelskiej.

Odpis wydanego zarządzenia o niniejszej rejestracji proszę przekazać do wiadomości miejscowemu Komendantowi Wojennemu (Władzy Sowieckiej).

Wobec osoby odmawiającej udzielenia potrzebnych informacji w stosunku do której istnieje uzasadnione podejrzenie, że podlega rejestracji — Sołtys w warunkach wiejskich, albo właściciel (dzierżawca lub administrator) domu w warunkach miejskich — winien sporządzić protokół ustalający fakt odmówienia zarejestrowania interesowanej osoby, z podaniem dokładnego jej adresu.

Proszę o terminowe i dokładne wykonanie niniejszego zarządzenia.

WOJEWODA
wz **Mgr. M. Kryński**
Nacz. Wydz. Ogólnego

17.

OKÓLNIK Nr. 18
Wojewody Białostockiego

w sprawie zakazu meldowania obywateli sowieckich na stały pobyt oraz zakazu zatrudniania wym. obywateli w Polsce.

Ambasada ZSRR. w Warszawie notą z dnia 10 grudnia 1945 r. skierowaną do Mini-

sterstwa Spraw Zagranicznych powiadomiła, iż obywatele Związku Radzieckiego, wywiezieni w swoim czasie przymusowo przez Niemców, a znajdujący się w chwili obecnej na terytorium polskim, są zatrudniani przez polskie przedsiębiorstwa, instytucje i osoby prywatne, władze zaś administracyjne przyjmują ich zameldowania na pobyt stały. Wspomniana nota stwierdza również, że obywatele ci podlegają obowiązkowi powrotu do Kraju.

W związku z powyższym, na podstawie pisma okólnego Ministerstwa Administracji Publicznej L. dz. II P. N. 15046 z dnia 31. I. 1946 r., **zakazuje** meldowania obywateli sowieckich na pobyt stały w Polsce, oraz **zakazuje** zatrudniania ich przez przedsiębiorstwa, wzgl. osoby prywatne.

WOJEWODA
(—) **Mgr. Wacław Białkowski**
Wicewojewoda

18.

O G Ł O S Z E N I E

Wojewody Białostockiego z dnia 16 stycznia 1946 roku w sprawie czasów ochronnych dla zwierząt łownych na rok 1946.

W myśl art. 52 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3-go grudnia 1927 r. o prawie łowieckim (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 934), w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622) i rozporządzeniem Kierownika Resortu Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 listopada 1944 roku w sprawie ochrony niektórych zwierząt łownych (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 76) ogłaszam wykaz czasów ochronnych dla zwierząt łownych, obowiązujący na terenie Województwa Białostockiego.

Nr. porz.	GATUNEK ZWIERZYNY	CZAS OCHRONNY
1	Żubry, muflony, bobry, kozice i świstaki	polowanie zabronione
2	Łosie — byki i samice	polowanie zabronione
3	Jelenie byki	od 1 stycznia do 30 września i od 1 listopada do 31 grudnia
4	Jelenie samice i cielęta	polowanie zabronione
5	Daniele rogacze	od 1 stycznia do 15 października i od 1 do 31 grudnia
6	Daniele samice i cielęta	polowanie zabronione
7	Sarny rogacze	od 15 maja do 31 grudnia
8	Sarny kozy i cielęta	polowanie zabronione
9	Dziki	od 1 marca do 30 września
10	Rysie	polowanie zabronione
11	Żbiki	polowanie zabronione
12	Niedźwiedzie	polowanie zabronione
13	Wilki, lisy, wydry, kuny domowe, (kamionki), tchórze, gronostaje, łasice i króliki	wolno polować przez cały rok
14	Zające — szaraki	od 31 stycznia do 15 października
15	Kuny leśne (tumaki)	polowanie zabronione
16	Borsuki	polowanie zabronione
17	Norki	od 1 lutego do 31 grudnia
18	Wiewiórki	polowanie zabronione

Nr porz.	GATUNEK ZWIERZINY	CZAS OCHRONNY
19	Głuszce koguty	polowanie zabronione za wyjątkiem terenu Puszczy Białowieskiej czas ochronny od 15 maja do 15 lipca
20	Głuszce kury	polowanie zabronione
21	Cietrzewie koguty	polowanie zabronione
22	Cietrzewie kury	polowanie zabronione
23	Jarząbki i pardwy	od 1 lutego do 30 września
24	Bażanty koguty	polowanie zabronione
25	Bażanty kury	polowanie zabronione
26	Kuropatwy	polowanie zabronione
27	Przepiórki	polowanie zabronione
28	Słonki	od 15 maja do 15 sierpnia
29	Bataliony	polowanie zabronione
30	Dzikie kaczory	od 15 maja do 15 lipca
31	Dzikie kaczki (samice i młode) oraz inne ptactwo wodne i błotne	od 1 stycznia do 15 lipca
32	Czarne bociany	polowanie zabronione
33	Dzikie łabędzie i dzikie gęsi	od 1 marca do 15 lipca
34	Dropie i dropie kamionki (strepety)	polowanie zabronione
35	Dzikie gołębie, drozdy, kwiczoły i paszkoty	od 1 lutego do 15 sierpnia
36	Puhacze	od 1 lutego do 31 października
37	Ptaki krukowate i drapieżne z wyjątkiem jastrzębi-gołębiarzy, krogulców, wron, srok	od 1 lutego do 15 sierpnia
38	Jastrzębie-gołębiarze, krogulce, wrony, sroki i orły	wolno polować przez cały rok
39	Orły przednie	polowanie zabronione

Podane w powyższym wykazie czasy ochronne rozumieć należy włącznie np. jeżeli czas ochronny obowiązuje od 1 stycznia do 15 października, polowania kończą się 31 grudnia a rozpoczynają się 16 października.

w/z WOJEWODA
W. BIAŁKOWSKI
Wicewojewoda

19.

OKÓLNIK Nr. 15

Urzędu Wojewódzkiego Białostockiego
z dnia 7 lutego 1946 r.

w sprawie zaopatrzenia urzędów stanu cyw. w przepisy oraz księgi.

Do

Obywateli Starostów Powiatowych.

W wykonaniu zarządzenia Ministerstwa Administracji Publicznej Nr. IV. AC. 293/46 z dnia 24 stycznia b. r. przypomina Urząd Wojewódzki, że wszystkie urzędy stanu cywilnego powinny być zaopatrzone w podręczniki, zawierające postanowienia z zakresu działalności tych urzędów. Takimi podręcznikami w b. okresie mogą być przede wszystkim teksty odnośnych ustaw i rozporządzeń. Każdy urząd stanu cywilnego do wyłącznej swej dyspozycji powinien posiadać chociażby po jednym egzemplarzu Nr. Nr. 48 i 54 Dziennika Ustaw, zawierających prawo o aktach stanu cywilnego oraz dotyczące przepisy wprowadzające i wykonawcze. Zadaniem Obywateli Starostów będzie stwierdzenie, czy wszystkie urzędy stanu cy-

wilnego na podległym im terenie, wskazane egzemplarze Dziennika Ustaw posiadają. W wypadku negatywnym należy natychmiast dokonać zamówienia na koszt tych gmin, przy których działają urzędy stanu cywilnego, nie zaopatrzone w te wydawnictwa.

Nadto Urząd Wojewódzki zaznacza, że w Drukarni Państwowej w Białymstoku przy ul. Lipowej są do nabycia opracowane w księgi formularze akt stanu cywilnego oraz dotyczące druki.

Za WOJEWODĘ
Mgr. M. Kryński
Nacz. Wydz. Ogólnego

20.

Scalenie gruntów
OBWIESZCZENIE

Powiatowy Urząd Ziemi w Łomży na podstawie art. 18 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z r. 1927 Nr. 92 poz. 833) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P.

Nr. 67 poz. 622) i ustawa z dnia 18 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 22 poz 167) oraz dekretu P.K.W.N. z dnia 15. 8. 1944 r. o organizacji Wojewódzkich i Powiatowych Urzędów Ziemskich (Dz. U. R. P. Nr 2 poz. 4) podaje do publicznej wiadomości:

a) że w dniu 17 grudnia 1945 r. uprawomocniło się orzeczenie Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Łomży z dnia 23 listopada 1945 r. dotyczące wdrożenia postępowania scaleniowego i ustalenie obszaru scalenia na gruntach wsi Siemien-Nadrzeczny i Siemien-Rowy położonych w gminie Kupiski, pow. Łomżyńskiego, woj. Białostockiego, oraz

b) że zgodnie z art. 7 pg. tejże znowelizowanej ustawy scaleniowej z dnia 31 lipca 1923 r. Pow. Urząd Ziemski w Łomży przystępuje do sporządzenia uproszczonego szczegółowego planu zabudowania na całym obszarze scalenia gruntów wymienionych wyżej w p. a wsi, a to w myśl zarządzenia Ministerstwa Odbudowy Kraju i Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 7 maja 1945 r. (Monitor Polski z dn. 28 maja 1945 r. Nr. 6).

O terminie i miejscu, w którym zainteresowani mogą zapoznać się z projektem uproszczonego szczegółowego planu zabudowania, oraz w terminie, w którym interesowani mogą zgłaszać wnioski, dotyczące tegoż planu, będzie podane do publicznej wiadomości przez zawiadomienie ogłoszone zgodnie z art. 51 przytoczonej na wstępie ustawy scaleniowej z dn. 31 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. z r. 1927 Nr. 92 poz. 833)

Łomża, dnia 29 stycznia 1946 r.

p. o. Komisarz Ziemski
Inż. Gałązka

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

OGŁOSZENIE

o zaginięciu pieczęci

Z kancelarii Powiatowej Rady Narodowej w Olecku zaginęła pieczęć urzędowa okrągła z godłem i napisem „Powiatowa Rada Narodowa w Olecku” — wszelkie dokumenty ostemplowane nią po dniu 30 stycznia b. r. uważane będą za nielegalne.

Z kancelarii Zarządu Gminnego w Michałowie skradziono pieczęć okrągłą z godłem państwa i napisem „Zarząd Gminny w Michałowie” i pieczęć rogową z napisem „Zarząd Gminny w Michałowie pow. białostocki Nr. i data” — wszelkie dokumenty ostemplowane niemi po dniu 5 lutego 1946 r. będą uważane za nielegalne.

Zagubienie dokumentów zgłosili

1) Grabowski Edward, zam. we wsi Pruska, gm. Pruska, pow. szczuczyńskiego — dowodu osobistego wyd. przez b. władze niemieckie w 1943 roku na okres bezterminowy.

2) Statrejt Helena, zam. w Białymstoku przy ul. Młynowej Nr. 32 m. 4 — dowodu osobistego wyd. przez b. władze niemieckie w Białymstoku.

3) Romaniecka Juliana, zam. w Białymstoku przy ul. Łowickiej Nr. 4 — dowodu osobistego wyd. przez b. władze niemieckie i zaświadczenia o służbie wojskowej męża Stefana Romanieckiego.

4) Augustowski Stanisław, zam. w Białymstoku przy ul. Elektrycznej Nr. 3 — dowodu osobistego.

5) Mosiejko Wacław, zam. w Białymstoku przy ul. Polnej Nr. 4 (PUR.) — zaświadczenie z dnia 15 stycznia 1946 r. wyd. przez Powiatowy Urząd Bezpieczeństwa Publicznego w Białej Podlaskiej.

6) Zdanowicz Leon, zam. w Białymstoku przy ul. Nowowarszawskiej Nr. 6 — dowodu osobistego wyd. przez b. władze niemieckie w Białymstoku w 1943 r. i karty powołania do wojska wydanej przez RKU. w Białymstoku w 1945 r.

7) Wardawa Leokadia, zam. w Białymstoku przy ul. Mickiewicza Nr. 65 — dowodu osobistego wyd. w 1941 r. przez b. władze niemieckie w Białymstoku, legitymacji wyd. przez Dowództwo 10 pułku ułanów lit. w Białymstoku oraz legitymacji wyd. przez Dyрекcję Teatru Miejskiego w Białymstoku w 1944 r.

8) Bońkowski Jan, zam. w Łomży przy ul. Dwornej Nr. 54 — dowodu osobistego wyd. przez b. władze okupacyjne niemieckie.

9) Lutarewicz Teofila, zam. w Białymstoku przy ul. Wasilkowskiej Nr. 152 — dowodu osobistego wyd. przez b. niemieckie Prezydium Policji w Białymstoku w dniu 15 października 1942 r. Nr. I-L-0669.

10) Zuch Laurenty, zam. w Białymstoku przy ul. Mazowieckiej Nr. 30 m. 5 — dowodu osobistego wyd. przez b. niemieckie Prezydium Policji w Białymstoku.

11) Czech Henryk, zam. w Białymstoku przy ul. Sokólskiej Nr. 8 — zaświadczenia Zarządu Miejskiego w Białymstoku z grudnia 1945 r. o stwierdzeniu identyczności i książeczki wojskowej wyd. przez RKU. w Białymstoku.

12) Kalinowska Rozalia, zam. w Białymstoku przy ul. Horodniańskiej Nr. 12 — dowodu osobistego wyd. przez b. władze niemieckie okupacyjne w Baranowiczach.

13) Zadygowicz Józef, zam. w Białymstoku przy ul. Wąskiej Nr. 53 — dowodu osobistego wyd. przez b. niemieckie władze okupacyjne w Białymstoku, metryki urodzenia wyd. przez rzymsko-kat. parafialny kościół Farny w Białymstoku w 1938 r., karty wojskowej wyd. przez RKU. w Białymstoku w 1945 r. i zaświadczenia wyd. przez PUR. w Białymstoku 26 grudnia 1945 r. na przejazd do Jeleniej Góry.

14) Pawlak Aleksander, kierowca samochodowy Starostwa Powiatowego w Elku, zam. w Elku przy ul. Szerokiej Nr. 2 — dokumentu za Nr. C. 105-68 na maszynę ciężar-

rową marki Dodge i dokumentu za Nr. 437 na prawo jazdy stałej wydanych przez Wojewódzki Urząd Samochodowy w Białymstoku.

5) Bałaban Walenty, zam. w Białymstoku przy ul. Podolskiej Nr. 19 m. 1 — dowodu osobistego wyd. przez b. władze niemieckie okupacyjne w Słupsku.

16) Łaniewska Jadwiga, zam. w Białymstoku przy ul. Szpitalnej Nr. 42 m. 3 — dowodu osobistego wyd. przez b. niemieckie władze okupacyjne w Białymstoku.

17) Krzechta Maria, zam. w Białymstoku przy ul. św. Rocha Nr. 5 — dowodu osobistego wyd. przez b. władze niemieckie okupacyjne w Białymstoku.

8) Iwanow Włodzimierz, zam. w Białymstoku przy ul. Mohylowskiej Nr. 18 m. 3 — dowodu osobistego wyd. przez b. władze niemieckie okupacyjne w Białymstoku.

19) Sokołowski Jan, zam. w Białymstoku — Białystoczek Nr. 100 — dowodu osobistego wyd. przez b. władze niemieckie okupacyjne w Mścibowie i świadectwa ukończenia szkoły powszechnej w Mścibowie, wyd. przez Kierownika Szkoły w 1937 r.

20) Lichowski Andrzej, zam. w Białymstoku przy ul. Alta Nr. 19 — dowodu osobistego wyd. przez b. władze niemieckie okupacyjne w Białymstoku.

21) Majewski-Mamoj Eugeniusz, zam. w Białymstoku przy szosie Wasilkowskiej Nr. 66 — dowodu osobistego wyd. przez b. władze niemieckie okupacyjne w Białymstoku, karty rowerowej wyd. przez Komisariat Ruchu Kołowego w Białymstoku w 1935 r., metryki urodzenia wyd. przez parafię prawosławną w Białymstoku.

22) Grześ Zachariasz, zam. w Białymstoku przy ul. Nowowarszawskiej Nr. 111 — dowodu osobistego wyd. przez b. władze okupacyjne niemieckie w Białymstoku.

PRZEDRUKI

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 marca 1928 r.
o postępowaniu przymusowym
w administracji.

(Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 342; now. Nr. 84 eX 1933 poz. 624, Nr. 110 eX 1934 poz. 976, Nr. 50 eX 1945 poz. 284).

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

I. Przepisy ogólne.

Art. 1. Niniejsze rozporządzenie reguluje sposób wprowadzenia w życie za pomocą

odpowiednich środków przymusowych:

- a) obowiązujących przepisów prawnych;
- b) orzeczeń, zarządzeń, nakazów i zakazów władz administracyjnych, wydawanych przez nie w celu wykonywania ustaw i rozporządzeń.

Art. 2. Władzami administracyjnymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są wszystkie władze, urzędy i organa państwowe i komunalne w zakresie swych funkcji publiczno-prawnych, określonych w przepisach o ustroju tych władz oraz w szczegółowych ustawach i rozporządzeniach, o ile rozporządzenie niniejsze nie przewiduje wyjątków.

Art. 3. Postępowanie przymusowe, o którym mowa w rozporządzeniu niniejszym, dotyczy:

- a) obowiązku zapłaty świadczeń pieniężnych;
- b) innych świadczeń i czynności względnie pewnego określonego zachowania się (zaniechania, znoszenia).

Art. 4. Środkami przymusowymi w administracyjnym postępowaniu przymusowym są:

- a) kara pieniężna celem przymuszenia;
- b) egzekucja na majątku;
- c) wykonanie zastępcze;
- d) przymus bezpośredni.

Art. 5. 1. W administracyjnym postępowaniu przymusowym należy stosować zawsze najłagodniejszy środek przymusowy, który według oceny władzy prowadzi do celu.

2. Egzekucję na majątku wolno przeprowadzać tylko o tyle, o ile przez to nie będzie zagrożone minimum utrzymania osoby zobowiązanej oraz tych osób, które ona otrzymuje w wykonaniu ustawowego obowiązku.

Art. 6. 1. Zastosowanie przymusu administracyjnego należy utrzymać w granicach niezbędnej potrzeby.

2. Stosowanie przymusu ustaje natychmiast z chwilą osiągnięcia zamierzonych skutków, w szczególności jeśli obowiązkowi dopełniono, albo jeśli dopełnienie go stało się bezprzedmiotowe, lub dla zobowiązanego niemożliwe do wykonania. Środek przymusu, którego zastosowaniem zagrożono, nie będzie stosowany, jeśli zagrożenie cel swój osiągnęło.

Środki przymusowe będą stosowane niezależnie od kar czy to administracyjnych czy sądowych, przewidzianych w poszczególnych przepisach za ich przekroczenie lub naruszenie.

II. Władze i organa egzekucyjne.

Art. 7. (Now. 1934) 1. Władzą egzekucyjną w powiecie jest powiatowa władza administracji ogólnej, o ile rozporządzenie niniejsze nie przewiduje wyjątków.

2) Zarządy gmin są władzami egzekucyjnymi w następujących przypadkach:

- a) w razie egzekwowania przez gminę własnych jej należności, nie mają-

- cych charakteru danin komunalnych a opartych na szczególnych tytułach
- b) w razie przymuszania przez gminę do czynności lub zaniechań w zakresie samorządowym lub zleconym w myśl przepisów szczególnych;
- c) w razie gdy przepisy szczególne, wydane po dniu 23 kwietnia 1928 r., poruczają gminom egzekwowanie pewnych cudzych należności.
- 3) Władza egzekucyjna zarządza egzekucję i czuwa nad jej przeprowadzeniem.

Art. 8. (Now. 1934). 1) Organami egzekucyjnymi są organa wykonawcze państwowe lub gminne, powołane lub wyznaczone w trybie ust. 2 przez władze do przeprowadzania czynności egzekucyjnych.

2) Minister Spraw Wewnętrznych wyda przepisy, regulujące tryb powołania albo wyznaczenia w poszczególnych przypadkach lub dla poszczególnych grup spraw, organów egzekucyjnych państwowych i gminnych, ich urzędowania i sposobu ich wynagradzania.

Art. 9. Jeżeli podstawą egzekucji ma być tytuł egzekucyjny, pochodzący od władz państwowych lub komunalnych, zaopatrzone rygorem wykonalności; mogą te władze zwracać się bezpośrednio do władz gminnych z żądaniem przeprowadzenia egzekucji o ile wartość świadczenia względnie przedmiotu egzekucji nie przekracza sumy, jaką oznaczy wojewoda w drodze rozporządzenia.

Art. 10. (Now. 1934). Władza egzekucyjna może, o ile wartość świadczenia pieniężnego przekracza 10.000 zł., przekazać tytuł egzekucyjny właściwemu sądowi celem wdrożenia egzekucji według przepisów obowiązujących dla sądowego postępowania egzekucyjnego.

Art. 11. (Now. 1934). Instytucje, którym przysługuje prawo egzekucji w trybie administracyjnym (art. 24 p. b) i art. 25 ust. 2), mogą zamiast do władz egzekucyjnych przelać tytuł egzekucyjny do sądu celem wdrożenia egzekucji według przepisów obowiązujących dla sądowego postępowania egzekucyjnego.

Art. 12. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości określi warunki i sposób zastosowania przepisów postępowania cywilnego do egzekucji należności administracyjnych przez władze sądowe, w wypadkach przez niniejsze rozporządzenie przewidzianych*).

Art. 13. 1) Organa wykonawcze powołane do utrzymania publicznego bezpieczeństwa, spokoju i porządku są uprawnione w tym zakresie do bezpośredniego stosowania w wypadkach nie cierpiących zwłoki, środków przymusowych bez tytułu wykonawczego przewidzianego w art. 14, w szczególności także na podstawie zarządzeń ogólnych, po-

danych do powszechnej wiadomości w sposób w miejscu przyjęty.

2) To samo prawo przysługuje również innym władzom administracyjnym w wypadkach przewidzianych przez przepisy specjalne.

III. Zasady postępowania.

Art. 14. 1) Podstawą wdrożenia postępowania przymusowego jest tytuł wykonawczy. Tytułem tym są:

- a) postanowienia obowiązujących przepisów prawnych, o ile z nich bezpośrednio wynika obowiązek wyrażonego świadczenia (zaniechania, znoszenia) bez potrzeby wydania przez władzę specjalnego aktu;
- b) zarządzenia ogólne władzy przewidziane przez prawo a skierowane bądź do ogółu, bądź do określonej grupy osób;
- c) dotyczące poszczególnych osób orzeczenia, zarządzenia, nakazy lub zakazy, przewidziane przez prawo.

2) Obowiązujące przepisy regulują warunki wykonalności tytułów wykonawczych oraz wypadki, w których wniesienie środków prawnych jest dopuszczalne, względnie w których nie wstrzymuje wykonania.

Art. 15. Organom egzekucyjnym nie przysługuje prawo badania ważności zarządzenia egzekucyjnego.

Art. 16. 1) Zastosowanie środków przymusowych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu będzie zawsze poprzedzone zagrożeniem, w którym należy wymienić termin, po upływie którego przymus będzie zastosowany, oraz wskazać środek przymusowy.

2) Zagrożenie może być zawarte bądź w tytule egzekucyjnym określonym w art. 14 punkcie b) i c), bądź w osobnym piśmie, a w przypadkach przewidzianych w art. 13 oraz tam, gdzie tytułem egzekucyjnym jest obowiązujący przepis prawny (art. 14 punkt a) — zakomunikowane ustnie.

Art. 17. 1) Władza egzekucyjna może wydać w granicach niezbędnej potrzeby tymczasowe zarządzenia dla zabezpieczenia wykonania (dopełnienia), o ile zachodzi niebezpieczeństwo, że osoba zobowiązana uchyli się od świadczenia za pomocą dyspozycji przedmiotami majątkowymi, za pomocą umów z osobami trzecimi lub w inny sposób albo będzie uniemożliwiać względnie utrudniać wykonanie.

2) Tymczasowe zarządzenia są natychmiast wykonalne.

Art. 18. 1) Przeciw zarządzeniu egzekucyjnemu służy odwołanie zarówno temu, przeciw komu egzekucja jest skierowana jak i wnioskodawcy, wyłącznie z tego powodu, że:

- a) zarządzenie egzekucyjne jest niezgodne z tytułem egzekucyjnym, albo
- b) zarządzono środki przymusowe, któ-

*; Zob. rozp. Min. Sprawiedliwości z 13/VIII 1930 r (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 484, now. Nr. 36 ex 1931 poz. 790)

re nie są przewidziane w niniejszym rozporządzeniu albo są sprzeczne z postanowieniami art. 5.

2) Zobowiązanemu służy ponadto odwołanie z tego powodu, że egzekucja jest nie dopuszczalna.

3) Odwołanie nie ma mocy wstrzymującej.

Art. 19. Władza egzekucyjna może tymczasowo wstrzymać w całości lub częściowo zastosowania środka egzekucyjnego o ile nie zachodzi obawa, że wnioskodawca będzie narażony na niepowetowaną szkodę albo, że interes publiczny nie będzie w ten sposób naruszony. Równocześnie władza egzekucyjna winna zawiadomić władzę, która wydała tytuł egzekucyjny, celem ostatecznego rozstrzygnięcia.

Art. 20. Odwołania w sprawach egzekucyjnych rozstrzyga ostatecznie:

a) wojewoda (Komisarz Rządu) co do odwołań skierowanych przeciw zarządzeniom egzekucyjnym władz administracyjnych, Komisarz Rządu co do odwołań przeciw zarządzeniom egzekucyjnym zarządu miejskiego m. st. Warszawy.

b) powiatowa władza administracji ogólnej, o ile są skierowane przeciw organom gminnym.

Art. 21. 1) W obrębie urzędów państwowych i komunalnych oraz budynków kolejowych, wojskowych i policyjnych organa egzekucyjne mogą przeprowadzać egzekucję po uprzednim zawiadomieniu naczelników odnośnych władz względnie zarządców budynków.

2) W wypadku prowadzenia egzekucji w budynkach wojskowych lub na okrętach wojennych, komendanci tych obiektów wojskowych wyznaczają organ celem asystowania przy czynnościach egzekucyjnych.

Bliższe postanowienie o obowiązkach tego organu określi rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.*)

Art. 22. Z wyjątkiem wypadków, w których zwłoka grozi niebezpieczeństwem, wolno przeprowadzać egzekucję jedynie w porze dziennej i w dni powszednie.

Art. 23. W razie śmierci zobowiązanego lub jego oczywistego zaginięcia organ egzekucyjny wstrzyma dalsze czynności egzekucyjne i przedłoży sprawę do decyzji władzy egzekucyjnej, wszakże przeprowadzenie tymczasowych zarządzeń, przewidzianych w art. 17 jest w tym wypadku dopuszczalne.

IV. Egzekucja świadczeń pieniężnych

Art. 24. Egzekucja świadczeń pieniężnych** w myśl niniejszego rozporządzenia dotyczy:

a) wszelkich świadczeń pieniężnych, nakładowych z tytułu publiczno-prawnego w zakresie administracji pań-

stwowej i komunalnej, oraz innych instytucyj prawa publicznego, z wyjątkiem świadczeń z tytułu danin publicznych i monopoli, jak również świadczeń na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych (art. 57);

b) wszelkich świadczeń pieniężnych nie przewidzianych w punkcie a), którym obowiązujące przepisy przyznają prawo ściągłości w trybie administracyjnym.

Art. 25. (Now. 1934). 1) Tytuł egzekucyjny dla świadczeń, o których mowa w art. 24 o ile nie wynika bezpośrednio z ustawy lub rozporządzenia, stanowią orzeczenia (naksy płatnicze), oraz wykazy zaległości wydane przez instytucję do tego powołaną i zaopatrzone przez nią stwierdzeniem, iż prentensja prawnie dojrzała do egzekucji.

2) Jeżeli tytuł egzekucyjny nie pochodzi od władzy państwowej lub samorządowej winien, o ile ma podlegać egzekucji administracyjnej (art. 11) zawierać potwierdzenie przez władzę egzekucyjną, czy tytuł ten ze względu na uprawnienia instytucji do wystawienia go podlega egzekucji.

Art. 26. 1) Egzekucję świadczeń pieniężnych przeprowadza się:

- przez zajęcie i sprzedaż z przetargu publicznego rzeczy ruchomych;
- przez zajęcie znajdujących się w posiadaniu zobowiązanego pieniędzy;
- przez zajęcie sum pieniężnych lub innego majątku ruchomego, stanowiących własność zobowiązanego, a znajdujących się u osób trzecich;
- przez zajęcie płac lub innych dochodów przypadających zobowiązanemu.

2) W razie potrzeby zastosowania innych środków egzekucyjnych władza egzekucyjna zwraca się do sądu (art. 12).

Art. 27. Egzekucję poprzedza się upomnieniem zobowiązanego z zagrożeniem wdrożenia po upływie dni siedmiu środków w art. 26 wskazanych.

Art. 28. Nie ulega egzekucji majątek ruchomy, wyłączony od egzekucyjnego zajęcia na mocy przepisów obowiązujących przy egzekucji sądowej.

Art. 29. 1) Zajęciu podlegają przede wszystkim ruchomości należące do gospodarstwa domowego; następnie dopiero ruchomości należące do gospodarstwa zarobkowego.

2) Z ruchomości należących do gospodarstwa domowego ulegają zajęciu przede wszystkim przedmioty zbytkowe, jak kosztowności, klejnoty i papiery wartościowe, następnie gotówka.

3) Zobowiązanemu służy jednak w każdym razie prawo żądać, aby wskazane przedmioty nie były zajęte, jeżeli inne pozostałe według oszacowania wystarczają na zaspokojenie egzekwowanej należności.

Art. 30. 1) Gdy zobowiązany nie wskaże majątku dostatecznego do przeprowadzenia egzekucji, a zachodzi uzasadnione podejrzenie

*) Zob. rozp. Min. Spr. Wojsk. z 19/VII 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 457)

**) Na podstawie ustawy z 10/III 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328) — do egzekucji świadczeń pieniężnych właściwe są wyłącznie urzędy skarbowe.

nie, że majątek taki ukryto, organa egzekucyjne są uprawnione do przeprowadzenia rewizji domowej i nawet osobistej.

2) Rewizji osobistej kobiet mogą dokonywać tylko kobiety.

3) Rewizję osobistą w stosunku do osób wojskowych przeprowadza organ wojskowy, wyznaczony przez władzę wojskową — w obecności organu egzekucyjnego.

4) Sposób przeprowadzenia rewizji osobistej określi szczegółowe rozporządzenie.*)

Art. 31. 1) Organ egzekucyjny wezwie asystenta miejscowych organów bezpieczeństwa:

a) jeżeli spotkał się z oporem zobowiązanego lub innych osób;

b) jeżeli pomieszczenie, w którym mają być dokonywane czynności egzekucyjne, jest zamknięte.

2) Jeżeli czynności egzekucyjne mają być przeprowadzone w nieobecności zobowiązanego, organ egzekucyjny przybierze świadka, którym mogą być osoby dorosłe należące do domowników lub pracowników zobowiązanego albo osoby sprawujące nadzór nad jego mieniem.

Art. 32. W razie zbiegu egzekucji administracyjnej i sądowej, administracyjny tytuł egzekucyjny łącznie z protokołami dokonanych czynności przekazuje się sądowemu organowi egzekucyjnemu, celem dalszego prowadzenia egzekucji.

Art. 33. 1) Zajęcie ruchomości następuje przez ich protokółarne opisanie i oszacowanie.

2) Przedmioty, do których rości sobie prawo osoba trzecia, zamieszcza się w spisie z zaznaczeniem, kto do nich rości sobie prawo i z jakiego tytułu.

3) Jeśli zgłoszone prawo osoby trzeciej nie budzi wątpliwości, władza egzekucyjna zwalnia spod zajęcia objęte tym prawem rzeczy. W innych przypadkach zajęte przedmioty mogą być zwolnione tylko na mocy decyzji sądowej.

Art. 34. Zajęte przedmioty organ egzekucyjny odpowiednio oznacza i pozostawia na miejscu pod dozorem dłużnika lub tych osób trzecich, które na to wyrażą swą zgodę, bądź też, gdy jest to konieczne dla zabezpieczenia wyników egzekucji, zarządza przeniesienie ich na skład na koszt zobowiązanego.

Art. 35. Osoba, pod której dozór oddano zajęte przedmioty, odpowiada majątkowo za zachowanie ich w całości, a to niezależnie od odpowiedzialności karnej na wypadek sprzeniewierzenia.

Art. 36. 1) Sprzedaż zajętych przedmiotów w drodze przetargu publicznego następuje najwcześniej w 2 tygodnie po zajęciu, o ile właściciel nie wyrazi zgody na termin wcześniejszy. -

2) Sprzedaż następuje z reguły w miejscu, gdzie zdeponowano zajęte przedmioty.

3) O czasie i miejscu sprzedaży należy podać do wiadomości publicznej co naj-

mniej na tydzień przed sprzedażą.

Art. 37. 1) Przetarg publiczny przeprowadza organ egzekucyjny.

2) Właściciel obecny przy sprzedaży ma prawo żądać, aby pewne przedmioty były sprzedane wcześniej niż inne.

Art. 38. Licytant ofiarujący najwyższą cenę, po jej złożeniu na ręce organu egzekucyjnego staje się właścicielem sprzedawanej rzeczy. Osoba uchylająca się od niezwłocznego uiszczenia zaoferowanej przez się ceny, traci prawo do nabycia sprzedawanej rzeczy i uczestniczenia w dalszym przetargu. Ponadto ulega ona ukaraniu w trybie administracyjnym grzywną do 100 złotych.

Art. 39. Przetarg publiczny poczytuje się za niedoszły do skutku, jeżeli w nim nie weźmie udziału co najmniej dwóch licytantów, jak również, jeżeli żaden z uczestniczących nie poda ceny wyższej ponad oszacowanie.

Art. 40. 1) Nowy przetarg publiczny może być wyznaczony po podaniu o tym do publicznej wiadomości co najmniej na 3 dni przed jego terminem.

2) Na drugim przetargu publicznym mienie może być sprzedawane niżej oszacowania.

Art. 41. Zajęte papiery wartościowe na okaziciela, według uznania władzy egzekucyjnej mogą być bądź sprzedane z przetargu publicznego na giełdzie, bądź przejęte po kursie giełdowym z dnia zajęcia, na pokrycie należności egzekwowanej i kosztów egzekucyjnych.

Art. 42. Zajęcie sum pieniężnych lub innego majątku ruchomego zobowiązanego, znajdujących się u osób trzecich (fizycznych lub prawnych), bądź w urzędach i instytucjach państwowych, jako też od tych osób lub instytucyj zobowiązanemu należnych, uskutecznia się przez doręczenie osobie, u której zajmowany majątek się znajduje, względnie od której należy się on zobowiązanemu, wezwania, zobowiązującego tę osobę do wydania całego należnego zobowiązanemu majątku, do wysokości sumy egzekwowanej wraz z kosztami egzekucji, na ręce organu egzekucyjnego, a to pod rygorem odpowiedzialności za straty wynikające z skutkiem niedopełnienia tego obowiązku.

Art. 43. 1) Zajęcie płac lub innych dochodów, przypadających zobowiązanemu, uskutecznia się przez doręczenie osobie względnie urzędowi, zobowiązanym do uiszczenia, wezwanie o dokonanie potrącen w wysokości nie przekraczającej granicy przez prawo ustalonej, aż do całkowitego pokrycia egzekwowanej należności wraz z kosztami egzekucji, oraz o niezwłoczne przyzyskanie uzyskanych w ten sposób sum na ręce organu egzekucyjnego, a to pod rygorem odpowiedzialności za straty wynikające z skutkiem niedopełnienia tego obowiązku.

2) W stosunku do uposażenia osób wojskowych, potrącenia uskutecznia się w try-

*) Zob. rozp. Min. Spr. Wew. z 23/VIII 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 751).

bie i na zasadach przewidzianych w ustawie z 2-go kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 312) względnie w rozporządzeniach na podstawie tej ustawy wydanych.

V. Egzekucja innych świadczeń; wykonanie zastępcze.

Art. 44. 1) Jeżeli zobowiązany do świadczenia robocizny lub do świadczeń w naturze nie wypełnia tego obowiązku albo wcale, albo niezupełnie, albo nie w należywym czasie, władza nakaze wykonanie brakującego świadczenia na jego koszt i niebezpieczeństwo, przy czym może użyć do tego celu sił pociągowych, narzędzi i materiałów, należących do egzekuta. Urosłe z tego powodu wydatki będą ściągnięte od zobowiązanego w trybie przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu dla egzekucji świadczeń pieniężnych.

2) W razie potrzeby władza egzekucyjna może nakazać zobowiązanemu zaliczenie naprzód sumy kosztów z zastrzeżeniem późniejszego rozliczenia się. Taki nakaz stanowi tytuł egzekucyjny.

VI. Kara pieniężna celem przymuszenia.

Art. 45. Jeśli chodzi o czynność, która z powodu swoich właściwości nie może być spełniona zastępczo przez osobę trzecią, albo jeśli z góry wiadomo, że zobowiązany nie będzie w stanie pokryć kosztów zastępczego wykonania, albo jeśli chodzi o zmuszenie do spełnienia obowiązku znoszenia czegoś albo zaniechania — stosuje się karę pieniężną celem przymuszenia.

Art. 46. Egzekucja rozpoczyna się zagrożeniem karą pieniężną celem przymuszenia na wypadek oporu lub zwłoki; kara pieniężna celem przymuszenia staje się wykonalną z chwilą, kiedy nastąpiły okoliczności w zagrożeniu przewidziane, t.j. skoro zakazany czyn popełniono lub nakazanej czynności w terminie nie wykonano.

Art. 47. 1) Kara pieniężna celem przymuszenia może być wymierzona zarówno osobom fizycznym jak prawnym, a także osobom nieletnim.

2) Odnośnie osób prawnych jako też osób nieletnich, może być zastosowana tylko kara pieniężna; jednakże w stosunku do prawnych zastępców osób prawnych nie będących osobami prawa publicznego, może być stosowany prócz kary pieniężnej także areszt zastępczy (art. 48). Za uiszczenie kary pieniężnej wyznaczonej prawnym zastępcem tych osób prawnych odpowiadają solidarnie te osoby prawne i ich prawni zastępcy.

Art. 48. 1) Kara pieniężna celem przymuszenia może być stosowana kilkakrotnie w tym samym lub coraz wyższym wymiarze, nie może jednak każdorazowy wymiar przekraczać sumy 500 zł. bądź 5-ciu dni aresztu na przypadek niemożności zapłacenia kary.

2) O wykonanie kary zastępczego aresztu nałożonej na osobę wojskową, należy zwrócić się do władz wojskowych.

VII. Przymus bezpośredni.

Art. 49. Bezpośredni przymus może być stosowany dla zmuszenia do znoszenia lub zaniechania, albo celem ochrony wykonywanej czynności, lub wykonanego dzieła. Poza tym przymus bezpośredni będzie stosowany tylko wówczas, gdy inne środki egzekucyjne okażą się bezskuteczne, albo gdy zastosowanie niezwłoczne przymusu jest konieczne ze względu na grożącą niepowetowaną szkodę dla interesu publicznego, ze względu na bezpośrednie niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia ludzi lub dla mienia prywatnego w szerszym rozmiarze, albo gdy ustawa wyraźnie stosowanie tego środka przewiduje.

Art. 50. (Now. 1934). 1) Użycie przymusu bezpośredniego polega na zagrożeniu tym środkiem egzekucyjnym ze strony organu egzekucyjnego, po czym następuje wezwanie organów asystencyjnych.

2) W wypadkach, w których organa względnie władze wymienione w art. 13 są uprawnione osobiście zastosować przymus bezpośredni w braku organów asystencyjnych — działają one według przepisów o asystencji.

3) W wypadkach, w których władze administracyjne wykonują orzeczenia wyższych instancji i same obejmują bezpośrednio wykonanie, są one uprawnione do stosowania przymusu bezpośredniego.

VIII. Przepisy końcowe.

Art. 51. 1) Koszty przymusowego postępowania administracyjnego obciążają zobowiązanego i będą ściągnięte w trybie przewidzianym dla egzekucji świadczeń pieniężnych.

2) W razie nieściągalności koszty postępowania przymusowego ponosi władza, której organa egzekucję przeprowadzały, o ile przepisy nie stanowią inaczej.

Art. 52. (Now. 1934). Minister Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzenia określi sposób i zasady ustalania wysokości kosztów egzekucyjnych. Do czasu wydania tego rozporządzenia wysokość kosztów ustalać będą w każdym poszczególnym przypadku władze egzekucyjne w zależności od wysokości poczynionych wydatków albo przy analogicznym zastosowaniu przepisów art. 54.

Art. 53. (Now. 1934). 1) Od należności pieniężnych nieuiszczonych z winy płatnika w terminie płatności, pobierane będą na rzecz władz i instytucji, którym przypadają te należności, — poczynawszy od 15 dnia po upływie terminu płatności — kary za zwłokę w wysokości 2 proc. miesięcznie od zaległych sum, przy czym miesiąc zaczęty liczy się cały.)

2) Określona w ust. 1 wysokość kar za zwłokę może być obniżona rozporządzeniem Rady Ministrów.

*) Rozp. Rady Min. z 22/II 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 94) — kary za zwłokę obniżone zostały do 1 proc. miesięcznie. Rozp. to nie dotyczy jednak należności specjalnych, od których kary za zwłokę określają inne rozporządzenia.

3) Minister Spraw Wewnętrznych, w porozumieniu z Ministrem Skarbu i interesowanym ministrem może w drodze rozporządzenia obniżyć wysokość kar za zwłokę dla poszczególnych rodzajów należności.

4) Od należności, których spłata została odroczone lub rozłożona na raty przez odnośną władzę względnie instytucję lub jej upoważniony do tego organ, pobiera się odsetki za zwłokę tylko wtedy, gdy przy sposobności odroczenia lub rozłożenia na raty zostały oznaczone, i to w takiej wysokości, w jakiej je ustalono.

Art. 54. 1) Gminy przeprowadzające egzekucję należności pieniężnych stosownie do postanowień rozporządzenia niniejszego, pobierają na swoją rzecz odszkodowanie w następującej wysokości:

- a) od kwot nie przekraczających 500 zł. — 3% ściągniętych kwot, nie mniej jednak niż 5 zł;
- b) od kwot większych niż 500 zł. a nie przekraczających 2.000 zł. — 2% ściągniętych kwot, nie mniej jednak niż 15 zł.;
- c) od kwot ponad 2000 zł. — 1% ściągniętych kwot, nie mniej niż 40 zł. a nie więcej jednak niż 250 zł.

2) Odszkodowanie, o którym mowa w ustępie pierwszym — obciąża płatnika (zobowiązany).

Art. 55. Przepis art. 2 rozporządzenia niniejszego odnosi się również do państwowego zarządu kolejowego.

Art. 56. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie dotyczą dziedziny danin publicznych i monopoli.

Art. 57. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych przystosuje zasady niniejszego rozporządzenia do egzekucji w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, przez wprowadzenie w nim od powiednich zmian stosownie do odmiennych potrzeb instytucji ubezpieczeń społecznych, oraz ustali termin wprowadzenia w życie zmienionego w powyższy sposób rozporządzenia; do powyższego terminu zachowują moc obowiązującą przepisy dotychczasowe, normujące egzekucję w tym zakresie.

Art. 58. Rozporządzenie Ministra Spraw Zagranicznych wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych ustali przepisy o wyłączeniach spod postanowień

niniejszego rozporządzenia osób korzystających ze specjalnych przywilejów na podstawie prawa międzynarodowego.

Art. 59. 1) Organa Gminne są obowiązane na polecenie władzy sądowej lub prokuratorskiej do egzekwowania na zasadach niniejszego rozporządzenia grzywien, kar pieniężnych, nawiazek, opłat i kosztów, orzeczonych w sądowym postępowaniu karnym.

2) W powyższym zakresie władzom sądowym i prokuratorskim służą w stosunku do organów gminnych prócz praw przewidzianych w ustawach postępowania sądowego, także prawa służące według niniejszego rozporządzenia władzy administracji ogólnej.

3) Do egzekucji pretensyj z mocy orzeczeń wydanych w sądowym postępowaniu cywilnym, organa gminne są obowiązane na zasadach niniejszego artykułu w dotychczasowym zakresie z tym uzupełnieniem, że obowiązek dotyczący zwierzchności gminnych (art. 158 u. p. c. z r. 1864) dotyczy także zarządów miejskich miast i ich organów wykonawczych.*)

4) Przepisy w przedmiocie wynagrodzenia za wykonanie egzekucji na zasadzie niniejszego artykułu na polecenie władz sądowych i prokuratorskich określi rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.**)

Art. 60. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 61. (Now. 1933). Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 30 dni po ogłoszeniu i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej. Równocześnie traci moc obowiązującą art. 112 rozporz. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) powołany również w art. 113 tego rozporządzenia, jako też wszelkie przepisy sprzeczne z postanowieniami rozporządzenia niniejszego.

*) Zob. art. VII § 2 i art. VIII przep. wyprov. pr. o sąd post. egz.

**) Zob. rozp. Min. Sprawiedliwości z 21/II 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 14 poz. 121).

Administracja Białostockiego Dziennika Wojewódzkiego komunikuje, że wszelkie opłaty jak prenumerata oraz koszty obwieszczeń należy przekazywać na Konto Pocztowej Kasy Oszczędności (P. K. O.) Nr. 1 182 Białostockiego Dziennika Wojewódzkiego. Blankiety wpłat nabywać można w każdym urzędzie pocztowym.

Cena niniejszego egzemplarza 30 złotych. Prenumerata na 1946 wynosi kwartalnie 90 zł

**Adres Redakcji i Administracji:
Białystok, Urząd Wojewódzki, pokój Nr. 63 II piętro, ul. Mickiewicza Nr. 3.**

CE A OGŁOSZEŃ; Więsz dwufamowy lub jego miejsce 10 zł. — Drobne ogłoszenia do 10 wiešsz wraz z egzemplarzem dowodowym 10⁰⁰ zł

Urząd Wojewódzki Białystok zawiadamia, że wszelkie sprawy związane z prenumeratą Dziennika Ustaw należy załatwiać bezpośrednio z administracją Dziennika Ustaw Łódź ul. Kilińskiego 86.